

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 446

гр. Монтана, 26.08.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в закрито заседание на двадесет и шести август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Троева

Членове: Елизабета Кралева
Таня Живкова

като разгледа докладваното от Елизабета Кралева Въззивно частно гражданско дело № 20221600500284 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.274-279 от ГПК във вр. с чл.419 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на И.И. от с.*, обл.*чрез адв.П.Г. от АК Б. срещу Заповед за изпълнение №*/04.07.2017г., изпълнителен лист №*/05.07.2017г. и Разпорждане за незабавно изпълнение издадени по ч.гр.д. №2009/2017година на РС Монтана.В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на атакуваното разпореждане, тъй като жалбоподателят нито е получавал сумата по приложената запис на заповед, нито е подписвал същата.Освен това и присъденото адвокатско възнаграждение смята за прекомерно, като минималния размер възлиза на 905лева. Моли съда да отмени атакуваните заповед за изпълнение и разпореждане за незабавно изпълнение и обезсили издадения изпълнителен лист, както и да бъде намален адвокатския хонорар присъден в заповедното производство.

По делото е постъпил отговор от заявителя „Л.-Г.“ ООД чрез адв.С.Я. с изложени доводи за неоснователност на жалбата.

Съдът след като обсъди доказателствата по делото и като разгледа жалбата по реда на чл.278 от ГПК, намира за установено следното:

Частната жалба се явява процесуално допустима. Същата изхожда от легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на въззивен контрол

Съгласно разпоредбата на чл. 419, ал.1 ГПК разпореждането, с което се уважава молбата за незабавно изпълнение, каквото е и обжалваното такова с частната жалба, може да се обжалва с частна жалба в двуседмичен срок от връчване на заповедта за изпълнение, в рамките на който срок е подадена и настоящата частна жалба по чл. 419, ал.1 ГПК – установява се, че заповедта за изпълнение е връчена на частния жалбоподател на 11.05.2022 г. видно от поканата за доброволно изпълнение, намираща се на л.17 от заповедното производство, а частната жалба е подадена на 25.05.2022 г., видно от пощенското клеймо на плика, с който е изпратена.

Съдът намира, че наведените в отговора на частната жалба доводи за недопустимост на частната жалба са неоснователни. По арг. от чл. 419, ал.1 ГПК жалбоподателят разполага с правната възможност да атакува разпореждането, с което е допуснато незабавното изпълнение на заповедта, а с настоящата частна жалба се обжалва именно това разпореждане, което надлежно е посочено в частната жалба, поради което и доводите за недопустимия предмет на жалбата са лишени от законово основание и са неоснователни.

В този контекст частната жалба се явява процесуално допустима, а по същество – неоснователна, по следните съображения:

Заповедното производство е образувано въз основа на заявление с вх.№ */03.07.2017 г., подадено от Л.-Г. ООД с което е поискано да бъде издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист срещу И.И. за сумата от 25000 лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането, представляваща задължение по издаден в полза на заявителя Запис на заповед от 12.04.2017 г.

Към заявлението е приложен в оригинал и документа, относим към хипотезата на чл. 417, т. 9 ГПК, а именно Запис на заповед от 13.04.2017 г.

В представения запис на заповед е посочено, че на 13.04.2017 година долоподписания И.И. с ЕГН *****, живущ в с.*, обл.*, ул.*№*БЕЗУСЛОВНО СЕ ЗАДЪЛЖАВА СРЕЩУ ПРЕДСТАВЯНЕТО НА ТОЗИ ЗАПИС НА ЗАПОВЕД да плати на поемателя Л.-Г. ООД с ЕИК* със седалище и адрес на управление гр.*, *, район *, ж.к.*, бл.*, вх.*, ет.*, ап.* с управител А.Л. на 17.05.2017 година сумата от двадесет и пет хиляди лева с място на плащане в гр.*. Отражено, е че записа на заповед е без протест и

разносии .В запис на заповед е налице подпис на издателя от дата 17.05.2017 г., като се посочва, че е предявена за плащане на 17.05.2017 г., с подпис на издателя.

На база подаденото заявление и приложенията към него, решаващият първоинстанционен съдебен състав, е приел, че са налице основанията за издаване на заповед за незабавно изпълнение и на изпълнителен лист, като със Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК №*от 04.07.2022 г., постановена по ч.гр.д.№2009/2017 г. по описа на РС –Монтана и е разпоредено длъжникът И.И. от с.*да плати на заявителя Л.-Г. ООД гр.*сумата от 25000лева ведно със законната лихва считано от 03.07.2017година , както и 500лева държавна такаса и 950лева заплатено адвокатско възнаграждение.

Допуснато е незабавно изпълнение на заповедта и е издаден изпълнителен лист.

Разпореждането, с което е допуснато незабавно изпълнение на заповедта за изпълнение, е законосъобразно.

В обхвата на въззивната проверка по чл. 419, ал.1 ГПК се включва спазването на изискванията, регламентирани в разпоредбата на чл. 418, ал.2 от ГПК. За законосъобразното постановяване на разпореждане за незабавно изпълнение на заповед по чл. 417 от ГПК е необходимо кумулативното наличието на две условия. Първо, представеният със заявлението документ да бъде редовен от външна страна. Второ, той да удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. Това следва от чл. 418, ал.2, изр. първо от ГПК. Когато според документа изискуемостта на вземането е поставена в зависимост от изпълнение на насрещно задължение или от настъпването на друго обстоятелство, изпълнението на задължението или настъпването на обстоятелството трябва да бъдат удостоверени с официален или изходящ от длъжника документ (така чл. 418, ал.3 ГПК). Следователно съдът изхожда само от данните, съдържащи се в представеното изпълнително основание, освен в случаите, предвидени в чл. 418, ал.3 ГПК.

В настоящия случай е поискано издаването на заповед за незабавно изпълнение въз основа на запис на заповед.

В хипотезата на чл. 417, т.9 ГПК редовността от външна страна на представен

със заявлението запис на заповед е детерминирана от съответствието му с изискванията на чл. 535 от ТЗ. Същите следва да са налице в условията на кумулативност.

Съгласно чл. 535 ТЗ записът на заповед съдържа: 1) наименованието "запис на заповед" в текста на документа на езика на който е написан; 2) безусловно обещание да се плати определена сума пари; 3) падеж; 4) място на плащане; 5) името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; 6) дата и място на издаването; 7) подпис на издателя. Не е запис на заповед документ, който не съдържа всички реквизити, изрично посочени в чл. 535, т.1 – 7 включително (чл. 536 от ТЗ).

Съгласно разпоредбите на чл. 536, ал.2, 3 и 4 от ТЗ, се допускат изключения от това основно правило само по отношение на липсата на реквизитите: падеж, място на плащането и място на издаването, като при тяхната липса се счита, че при липса на падеж записът на заповед се счита платим на предявяване, при липса на място на плащането, се счита, че това място е местожителството на издателя, а при липса на място на издаването, се счита мястото, посочено до името на издателя.

В настоящия случай съдът намира, че представения запис на заповед е редовен от външна страна, понеже съдържа всички реквизити посочени в чл. 535 ТЗ, а именно:

1.наименованието "запис на заповед" в текста на документа на езика, на който е написан – в текста на записа на заповед изрично е отбелязан израз "срещу представянето на този запис на заповед", поради което разглежданият реквизит е налице.

2.безусловно обещание да се плати определена сума пари – в текста на представения запис на заповед изрично е записано, че издателят се задължава "безусловно" и "неотменимо" да заплати на заявителя сумата от 25000 лв.

3.падеж – съгласно чл. 486, ал.1 ТЗ, падежът на менителницата /записа на заповед/ може да бъде определен по четири начина – на предявяване, на определен срок след предявяването, на определен срок след издаването и на определен ден. В настоящият запис на заповед падежа, определен от страните, е на определен ден по чл. 486, ал.1, т.4 ГПК – в записа на заповед издателя е поел задължение за заплащането на сумата на 17.05.2017 г., поради

което съдът приема, че падежа на записа на заповед е такъв по чл. 486, ал.1, т.4 ТЗ. Използването на израза "при предявяване за плащане" извън текста, касаещ датата на плащането на сумата, в частта на документа, с която е поето задължение за плащане на сумата без протест и без разноски, сочи че терминът не е относим към уговаряне на падеж "на предявяване" по смисъла на чл. 486, ал.1, т.1 ТЗ, а оттук че са налице два падежа в процесния запис на заповед, като същият е относим към "предявяване за плащане" с оглед упражняване на правата на платеща по чл. 492 ТЗ /в този смисъл вж. Решение № 148 от 15.11.2017 г. по т.д.№ 61 по описа за 2017 г. на ВКС, I т.о./.

4. място на плащането – в записа на заповед изрично е отбелязано, че "сумата е платима в гр.*с което споменатия реквизит се явява налице.

5.името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати – изрично е записан на заповед е отбелязано, че сумата следва да се заплати на поемателя Л.-Г. ООД, така че става ясно на кое лице следва да се заплати сумата по записа на заповед. Споменатия реквизит е налице.

6.дата и място на издаване – в записа на заповед е посочено, че се издава на дата 13.04.2017 г. в гр.*,поради което така посочения реквизит също е налице.

7.подпис на издателя – видно е от записа на заповед, че същият носи подписа на неговия издател.

Освен че е редовен от външна страна, представения запис на заповед удостоверява и подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника И.И.. Безспорно е, че разрешението, дадено в ТР № 1/28.12.2005 г. по т.д.№ 1/2004 г. на ОСГК на ВКС намира приложение по отношение на запис на заповед с падеж на определен ден. Според указанията в т.3 от същото предявяването на записа на заповед за плащане на издателя не е предпоставка за изискуемостта на произтичащото от него вземане, а от тук – и за издаване на изпълнителен лист, съответно заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК. В мотивите към споменатата точка на тълкувателния акт изрично се сочи, че неплатеният на падежа запис на заповед е несъдебно изпълнително основание и въз основа на него кредиторът може да се снабди с изпълнителен лист.

Ето защо и доколкото падежа в случая е определен по чл. 486, ал.1, т.4 ТЗ на определен ден – 17.05.2017 г., и доколкото този ден към датата на подаване на заявлението /03.07.2017 г./ е настъпил, вземането по записа на заповед е

изискуемо и подлежащо на изпълнение по реда на чл. 417 ГПК, като за изискуемостта не е необходимо неговото предявяване. Както вече се изтъкна уговореното в случая предявяване е с оглед упражняване на правата на платеща по чл. 492 ТЗ /в този смисъл вж. Решение № 148 от 15.11.2017 г. по т.д.№ 61 по описа за 2017 г. на ВКС, I т.о./, а не касае изискуемостта на вземането.

В този контекст разпореждането, с което е допуснато незабавно изпълнение на издадената по първоинстанционното дело заповед за изпълнение, се явява правилно и законосъобразно, поради което следва да се потвърди.

По наведените в жалбата възражения съдът намира следното:

Целта на производството по чл. 417 от ГПК е да се провери дали вземането формално произтича от представените документи. Проверката, която съдът прави, е само за редовността на документите от външна страна.

Въпросният запис на заповед е частен документ, носещ подписа на страната, която го оспорва, предвид което и съгласно общата разпоредба на чл. 193, ал.3 от ГПК, тежестта за доказване пада върху жалбоподателя. Последния не е провел подобно доказване с оглед твърденията си в жалбата, че не е подписал тази запис на заповед.

От гореизложеното е видно, че подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение, е редовно според изискванията на закона. Вземането, посочено в заявлението, е достатъчно индивидуализирано - съдържа вида на задължението (парично) и размера му. Няма задължение за заявителя да сочи в заявлението има ли каузална сделка, която записът на заповед да обезпечава, която сделка евентуално ще бъде посочена и установена съответно от страните съобразно тежестта на доказване, при евентуално предявен иск от заявителя по чл. 422 ГПК след постъпване на възражение от длъжника.Ето защо МОС намира частната жалба за неоснователна, а атакуваното разпореждане за правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Съгласно т.5г от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, настоящото въззивно определение няма да подлежи на касационна проверка.

Водим от гореизложените съображения, МОС

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане за незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист, обективизирано в Заповед за изпълнение №*/04.07.2017г., и Разпореждане за незабавно изпълнение издадени по ч.гр.д. №2009/2017година на РС Монтана.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____